

Lời Thầy!

Bà quả phụ Lê Ngọc Anh hỏi ý kiến tôi:

- Thưa anh, em muốn làm trai đàn (trai tăng) cho nhà em vào tuần 49 ngày sắp tới. Vậy theo ý anh thì thế nào? *Tôi suy nghĩ một chút rồi nói:*

- Chị cần hỏi ý kiến Thầy đã, Thầy dạy ta làm sao, thì ta làm theo như vậy.

- Em mới hỏi Thầy rồi. *Tôi hỏi lại chị ta:*

- Thế Thầy dạy sao?

- Thầy biết rõ hoàn cảnh gia đình nhà em rất khó khăn về tiền bạc, nên Thầy mới bảo rằng: *“Trai đàn tốn kém lắm, khoảng bốn ngàn mới đủ. Nếu không thì chùa tụng kinh cũng được rồi...”*.

Em liền thưa với thầy: *“Con muốn làm Trai đàn cho nhà con để vong hồn ông được siêu thoát...”*.

Thầy hỏi lại em: *“Có tiền cúng Trai đàn, còn những người không có tiền cúng Trai đàn thì không được siêu thoát hay sao? Nếu chị có tiền thì để giúp đỡ cho những người nghèo khó, tàn tật, cô quả, bất hạnh... còn được phước hơn đây...”*

Nghe chị ta kể lại lời Thầy nói với chị ấy như thế, khiến tôi hết sức kính phục Thầy và vô vàn cảm động. Cảm động vì lời Thầy khuyên dạy chị Lê Ngọc Anh bằng ngôn ngữ chí tình. Người ta thường nói: *“Con mắt là cửa sổ của tâm hồn”*.

Nên tôi nghĩ: Lời nói cũng là cửa ngõ của tư tưởng; Lời nói là biểu lộ trình độ hiểu biết của mỗi con người; lời nói cho ta thấy được tư cách, phẩm giá và giá trị tâm lòng đạo đức của người sử dụng nó... Cảm động vì, Thầy đã hành trì ngay với “Chánh Pháp”. Tôi chợt nhớ tới câu: *“... thị chư pháp không tướng, bất sanh, bất diệt...”*.

Thật vậy, Thầy đã thấu hiểu: *“Tướng không của các pháp, vốn không sanh ra và cũng chẳng bị diệt đi...”* Cho nên làm gì có chết! Có chăng chỉ là chuyển từ thể này sang một thể khác; Bất diệt, vì nó chỉ đổi cách sống mà

thôi. Nhưng thế gian thường gọi là chết:

* Cái gọi là chết, kỳ thật chỉ là sự phân chia giữa xác thân và tâm thức. Tựa hồ như cắt đứt sợi dây ràng buộc xác thân với tâm thức.

* Cái gọi là chết, đúng ra chỉ là bắt đầu một tiến trình cho đời sống khác, để cho ta được chuyển sang một thân thể mới.

* Cái gọi là chết, chỉ là sự bỏ lại thế gian mọi bất hạnh khổ đau của một kiếp người. Là biểu hiện sự chấm dứt mọi liên hệ cuộc đời trong quá khứ.

* Cái gọi là chết, chính là một cách sống ngoài thế gian. Tức không phải là hết hoàn toàn... Cho nên Thầy đã truyền đạt ý tưởng đó cho bà quả phụ Lê Ngọc Anh như thế. *Tôi quay qua hỏi chị ta:*

- Nghe Thầy dạy như vậy, chị tính sao?

- Em đã nói với Thầy là em muốn làm Trai đàn cho nhà em... Nên Thầy bảo *“tùy ý, nếu có điều kiện thì cúng Trai Tăng cũng tốt...”*.

Tôi thâm nghĩ: Đã hỏi Thầy, mà còn hỏi thêm ý mình chi nữa!!! Chắc là chị ấy nghe Thầy khuyên vậy nên muốn hỏi thêm ý kiến của vài người ủng hộ ý định làm Trai Đàn để cầu nguyện cho người ra đi được siêu sanh về miền Cực Lạc.... Âu đây cũng là hợp với chữ “tùy duyên” mà Phật dạy vậy...

Tảo Giang

Bụi Hồng

*Hóa sinh từ một kiếp nào
Tôi đây đi đứng ra vào ngủ nghỉ
Đôi khi buồn rất náo nê
Quen người rồi cũng bỏ về tay không
Đường chia trăm ngõ bụi hồng
Người đi chớp đã bạc dòng tử sinh
Lý Thừa Nghiệp*

